

Sygn. akt I Nc 187/25

POSTANOWIENIE

Dnia 9 października 2026 r.

Referendarz sądowy Anna Skąlecka-Wójcik w Sądzie Rejonowym w Rzeszowie w Wydziale I Cywilnym

po rozpoznaniu w dniu 9 października 2026 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Alior Bank S.A. z siedzibą w Warszawie

przeciwko Tomaszowi Grzesikowi, Marii Kornackiej, Grzegorzowi Grzesikowi

o zapłatę

postanawia:

- I.** uchylić nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym wydany przez Referendarza sądowego w Sądzie Rejonowym w Rzeszowie Wydziale I Cywilnym dnia 19 lutego 2025 r. w stosunku do pozwanego Tomasza Grzesik,
- II.** umorzyć postępowanie na podstawie art. 332 § 2 k.p.c. w zw. z art. 353² k.p.c. wobec cofnięcia pozwu,
- III.** koszty procesu pomiędzy stronami wzajemnie znieść,
- IV.** na podstawie art. 79 ust. 1 pkt 1 lit. b i ust. 3 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych zwrócić powodowi Alior Bank S.A. z siedzibą w Warszawie kwotę 70,00 zł (siedemdziesiąt złotych 00/100) tytułem uiszczonej opłaty sądowej od pozwu pomniejszonej o opłatę minimalną.

UZASADNIENIE

co do pkt III i IV postanowienia

NA ORYGINALE WŁAŚCIWE PODPISY
ZA ZGODNOŚĆ:

Protokół sądowy

mgr Marta Stopyra

Pismem z dnia 3 czerwca 2026 r. strona powodowa cofnęła powództwo bez zrzeczenia się roszczenia, w zakresie uiszczonej kwoty i wniosła o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazała, że pozwani dokonali płatności kwoty 2.942,09 zł w dniu 19 lutego 2025 r., to już po wszczęciu powództwa, zatem uznali roszczenie co do zasady jak i co do wysokości.

Odpis pisma powoda z dnia 3 czerwca 2026 r. doręczono pełnomocnikowi pozwanego Tomasza Grzesik wzywając jednocześnie do ustosunkowania się do treści pisma oraz oświadczenia na piśmie czy

sprzeciwia się cofnięciu pozwu bez zrzeczenia się roszczenia, w terminie dwutygodniowym, pod rygorem przyjęcia, że wyraża zgodę na cofnięcie pozwu.

W piśmie z dnia 31 lipca 2026 r. pełnomocnik pozwanego Tomasza Grzesik, wyraził zgodę na cofnięcie powództwa przez powoda i wniósł o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazał, że powód w pozwem z dnia 29 października 2024 r. w elektronicznym postępowaniu upominawczym domagał się zasądzenia od pozwanych kwoty 2.634,00 zł wraz z odsetkami i kosztami postępowania tytułem rozliczeń z umowy z dnia 13 maja 2021 r. Następnie, pozwem z dnia 29 stycznia 2025 r. roszczenie podtrzymał. Tymczasem, pozwany pismem z dnia 24 października 2024 r. oraz wiadomością e-mail wyjaśnił sprawę zadłużenia, zatem przed wytoczeniem powództwa uznał dług i wyraził zgodę na jego pokrycie ze środków jakie powód od śmierci kredytobiorcy przetrzymywał.

Zgodnie z art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, zaś prawnie skuteczne dokonanie tejże czynności skutkować winno umorzeniem postępowania w oparciu dyspozycję art. 355 § 1 k.p.c. Stosownie do art. 203 § 3 k.p.c. w razie cofnięcia pozwu poza rozprawą przewodniczący odwołuje wyznaczoną rozprawę i o cofnięciu zawiadamia pozwanego, który może w terminie dwutygodniowym złożyć sądowi wniosek o przyznanie kosztów. Gdy skuteczność cofnięcia pozwu zależy od zgody pozwanego, niezłożenie przez niego oświadczenia w tym przedmiocie w powyższym terminie uważa się za wyrażenie zgody. W przedmiotowej sprawie, wobec okoliczności, iż strona powodowa zrzekła się roszczenia, do skutecznego cofnięcia pozwu nie była potrzebna zgoda pozwanego.

Na żądanie pozwanego powód zwraca mu koszty, jeżeli sąd już przedtem nie orzekł prawomocnie o obowiązku ich uiszczenia przez pozwanego (art. 203 § 2 zd. 2 k.p.c.). Zatem, zgodnie z tym przepisem zwrot kosztów postępowania w wypadku cofnięcia pozwu obciąża powoda, a warunkiem uzyskania ich zasądzenia jest złożenie właściwego wniosku. Wniosek taki został natomiast w niniejszej sprawie złożony przez pełnomocnika pozwanego Tomasza Grzesik w piśmie z dnia 31 lipca 2026 r. Należy jednak zaznaczyć, że zgłoszenie żądania przyznania kosztów nie oznacza konieczności wydania wyłącznie orzeczenia zasądzającego te koszty (por. postanowienie Sadu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 22 sierpnia 1997 r., I Acz 323/97, OSP 1/1998, poz. 9). Cofnięcie pozwu jest z reguły traktowane jako przegranie sprawy, chyba że wywołane było zaspokojeniem powoda w toku procesu (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 15 stycznia 2003 r., I Acz 6/03, OSA 9/2003, poz.40). Należy jednak zauważyć, iż zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie poglądem za stronę przegrywającą uznać należy także pozwanego, który w toku procesu spełnił dochodzone od niego świadczenie, czym zaspokoił roszczenie powoda wymagalne w chwili wytoczenia powództwa (por. orz. SN z 21 lipca 1951 roku, C 593/51, OSN 1952, nr 2, poz. 49). Z powyższego wynika, że art. 203 § 2 k.p.c. nie powinien być stosowany automatycznie w każdym przypadku cofnięcia pozwu, gdy pozwany zgłosi przedmiotowe żądanie.

Orzekając o zwrocie kosztów Sąd nie może abstrahować od przyczyn, które spowodowały cofnięcie pozwu i dopiero ich analiza pozwala na ocenę zasadności żądania zwrotu kosztów.

W niniejszej sprawie w dniu 29 października 2024 r. Alior Bank S.A. z siedzibą w Warszawie wytoczył przeciwko pozwanym Tomaszowi Grzesik, Marii Kornackiej, Grzegorzowi Grzesik powództwo o zapłatę kwoty 2.633,38 zł wraz z odsetkami oraz kosztami postępowania wynikającej z tytułu zawartej w dniu 13 maja 2021 r. umowy kredytowej ze Stanisławem Grzesik. Następnie, dnia 30 stycznia 2025 r. pełnomocnik powoda złożył pozew do Sądu Rejonowego w Rzeszowie wnosząc o kontynuowanie postępowania wszczętego przed Sądem Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie na podstawie art. 505³⁷ § 2 k.p.c. Pozwany w dniu 19 lutego 2025 r. (po wytoczeniu powództwa) dokonał na rzecz powoda płatności kwoty 2.942,09 zł. Jednocześnie, z dokumentów załączonych przez pozwanego Tomasza Grzesik jednoznacznie wynika, że pozwany przed wytoczeniem powództwa uznał roszczenie strony powodowej i zadeklarował spłatę zadłużenia, zaś strona powodowa w piśmie z dnia 24 marca 2025 r. potwierdziła, że zadłużenie zostało w całości spłacone.

Mając na uwadze powyższe, jak również podaną przez stronę powodową okoliczność, która skłoniła ją do cofnięcia powództwa Sąd postanowił wzajemnie znieść koszty procesu poniesione przez strony na zasadzie art. 100 k.p.c., o czym orzeczono jak w pkt III sentencji postanowienia.

Zgodnie z przepisem art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. a ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, sąd z urzędu zwraca stronie połowę uiszczonej opłaty od pisma cofniętego przed rozpoczęciem posiedzenia, na które sprawa została skierowana. Zgodnie zaś z przepisem art. 79 ust. 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (w brzmieniu obowiązującym od dnia 21.08.2019r.) opłatę zwracaną na podstawie art. 79 ust. 1 pkt 1 lit. a, b i h, pkt 2 oraz pkt 3 lit. a, c i d ustawy obniża się o kwotę równą opłacie minimalnej (tj. o kwotę 30 zł).

W niniejszej sprawie odpis nakazu zapłaty wraz z odpisem pozwu został doręczony pozwanemu przed cofnięciem pozwu, co uzasadnia zwrot powodowi połowy opłaty sądowej, pomniejszonej zgodnie z art. 79 ust. 3 ustawy o kwotę równą opłacie minimalnej w wysokości 30 zł (pkt IV postanowienia).

NA ORYGINALE WŁAŚCIWE PODPISY
ZA ZGODNOŚĆ:

Protokolarz sądowy
mgr Marta Szopyra

Pouczenie:

- a. Orzeczenie może zostać zaskarżone skargą na orzeczenie referendarz sądowego.
- b. Skargę wnosi się do sądu, w którym referendarz sądowy wydał zaskarżone orzeczenie, w terminie tygodnia od dnia jego doręczenia.

